

VROUW

SOPHIE KINSELLA veroverde de harten van miljoenen lezers met haar uiterst populaire Shopaholic-serie en haar andere romans. Ze woont met man en vier kinderen in Londen. Exclusief voor VROUW schreef de bestseller auteur een heerlijk romantisch kerstverhaal.

Kerstcadeaus

17 AUGUSTUS
Oké. Dit jaar heb ik het goed georganiseerd. Het is half augustus en ik heb mijn kerstinkopen al gedaan. Mijn plan is simpel, maar geniaal. Iedereen krijgt hetzelfde: een aardewerken kom van de Spaanse markt. Ik heb er tien op de achterbank van de auto liggen, veilig verpakt in bubbeltjesplastic. Voor mij geen paniekerig geblader in catalogi. Geen gesjouw door drukke winkelstraten in de regen. En een aardewerken kom is altijd goed, toch?
Ze hadden ook portemonnees op de markt. Van leer, handwerk, en ze roken heerlijk, naar hout, mannelijk. Ik pakte er een en snoof de geur op. Zo'n soort cadeau zou ik voor Chris hebben gekocht. Kastanjebruin, de kleur van zijn ogen. Als hij erbij was geweest, zoals de bedoeling was...
Toen sprongen de tranen me in de ogen en kon ik de Spaanse marktkoopman geen antwoord meer geven. Stomme ogen. Stomme portemonnee. Stomme man. Zou hij aan me denken? In zijn iglo in Noorwegen? Of wat ze ook maar hebben in Noorwegen.
Toen kwam Anne naar me toe gerend, zwaaiend met drie bikini's die ze voor tien euro had bemachtigd, en sleepte me mee naar een terras. Als ze mijn tranen al zag, zei ze er niets van. In dat opzicht heeft ze zich goed gedragen, deze vakantie. Daarom heb ik besloten dat zij ook een kom krijgt met Kerstmis.

26 AUGUSTUS
Dat waardeloze bubbeltjesplastic! Op de terugweg vanuit Spanje zijn er vier kommen gebroken. Vier. Ik geef de schuld aan Anne, die op het laatste moment zo nodig die doos wijn op de achterbank moest proppen. Nou ja, geeft niet. Ik heb er nog zes. En het is nog lang geen Kerstmis.

5 SEPTEMBER
Gisteravond was het feest van Alex en David. Er begonnen maar een paar mensen over Chris, en het lukte me om glimlachend mijn schouders op te halen. Pas toen ik op weg naar buiten een blik op de uitnodiging wierp, zag ik dat het hun trouwdag was, maar ik heb het opgelost: ik heb ze een kom gegeven. Er zijn er nog vijf. Ik heb nog een voorsprong. Ik zal alleen nog een paar extra cadeautjes moeten kopen.

12 SEPTEMBER
Ik heb een picknickset voor mam gekocht voor Kerstmis. Heel luxe, met porseleinen borden en echte glazen. Ze hadden ook een grote picknickmand in de aanbieding in de winkel, een en al rotan en leren riemen, met plaats voor wijnflessen. Chris had hem prachtig gevonden. We gingen vaak picknicken in het begin. Niets bijzonders, gewoon hapjes uit de supermarkt, een plaid en een fles wijn. We lagen de hele middag in de zon tot de schaduwen over ons heen kropen. Maar goed. Dat was toen.

16 SEPTEMBER
Mams verjaardag. Pap heeft haar een picknickset gegeven, verdomme. Ik wist niet wat ik zag.

17 SEPTEMBER
Niets aan de hand, ik moet mijn lijst gewoon aanpassen. Ik geef de picknickset aan mijn broer. De kommen kunnen naar pap, mam, oma, opa en Anne. Ik moet nog iets kopen voor mijn neefjes, mijn zus en mijn kapster. En voor mijn baas. Maar het komt wel goed. Kerstmis is nog heel ver weg. Ik heb nog steeds een voorsprong.

2 OKTOBER
De grote dag. Inpakken. Morgen verhuis ik. Deze flat is te groot voor mij alleen. Toen ik nog met

Chris was, was het anders. Hij werkt thuis, dus ik zag zijn sporen overal. Zijn papieren, zijn koffiekoppen, zijn onbegrijpelijke wetenschappelijke gegevens. Als we zaten te praten, konden zijn ogen iets glazigs krijgen, en dan wist ik dat hij aan getallen dacht. Het maakte me jaloers. Ik wilde hem in het hier en nu hebben, bij mij, niet bij die getallen. Inmiddels begrijp ik dat getallen een deel van hem zijn, net als zijn haar of zijn huid. Als ik hem nu voor me zie, zit hij op een besneeuwde vlakte in zijn North Face-jack, één met zijn getallen. Zouden Noorse getallen anders zijn dan de onze?

4 OKTOBER
De verhuizers hebben twee Spaanse kommen gebroken. Ik was zo woest dat ik heb gedaan alsof de suiker op was. Het meisje van het verhuisbedrijf zei: 'Als u ons de aankoopbonnetjes geeft, krijgt u de schade vergoed.' Ik vertelde haar over het Spaanse marktje in de heuvels en de kraam met de hoog opgestapelde kommen. Ze adviseerde me naar Ikea te gaan.

7 OKTOBER
Dit is niet leuk meer. De glazen van de picknickset zijn ook aan gruzelementen. En de winkel kan pas volgend jaar nieuwe leveren. Ik geef mijn broer wel iets anders. Een kom, misschien.

15 OKTOBER
Mam: kom (?). Pap: kom (?). Anne: kom (?).

22 OKTOBER
Ik begin aan de kommen te twijfelen. Ik heb ze nog eens goed bekeken. In de Spaanse zon zagen ze er op de een of andere manier anders uit. Minder schreeuwerig. Misschien moet ik eens een paar van die kerstcatalogi doorbladeren.

25 OKTOBER
Mam: kussenset. Pap: zaklamp. Neefjes: nog geen idee. Ik heb de hele avond dingen met vilstijf zitten omcirkelen en geprobeerd online te bestellen. Ik had een catalogus van een literaire boekenclub met prachtige gebonden boeken. Voordat ik het goed en wel bekeek, zat ik cadeautjes uit te zoeken voor Chris. Biografieën van wiskundigen. Verklaringen van de wereld. Dat is het enige wat Chris wil, de wereld verklaren. Hij

kan secuur een piepklein onderdeelje van het weersysteem ontleden en in getallen vangen. Hij kan de wolken lezen. Maar als het hemzelf betreft, heeft hij geen benul.

26 OKTOBER
Hij zei dat hij niet dacht dat we een relatie op afstand zouden kunnen volhouden. Hij zei dat we al genoeg communicatieproblemen hadden als we in dezelfde kamer zaten. En toen zei hij dat hij zeker wist dat hij naar Noorwegen ging. Neefjes: frisbees. Perfect.

27 OKTOBER
Wat ik tegen Chris had moeten zeggen, is dat communicatie geen kwestie is van afstand. Het gaat erom dat je wilt luisteren. Tegenwoordig kun je aan de andere kant van de wereld zitten en toch naar je geliefde luisteren. Ik denk dat ik er eigenlijk niet zeker van was of hij het wel voor me was. Je weet wel, de ware. En hij wist het ook niet zeker. Daarom hebben we elkaar losgelaten.

3 NOVEMBER
De frisbees zijn uitverkocht. Ik heb op vijftien websites gekeken. Wie zijn al die idioten die frisbees

kopen? Uiteindelijk heb ik een winkel in de buurt gebeld. Ze sturen morgen een fietskoerier met twee frisbees.

7 NOVEMBER
Anne kwam langs en sleepte me mee naar het café. Ze zei dat de kerstinkopen een obsessie voor me werden, dat ik er al sinds augustus mee bezig was en dat ze zich zorgen maakte. Toen zei ze: „Ik weet wel wat het is. Het is een verdringingsmechanisme om niet aan Chris te hoeven denken, hè?” Ik zei: „Ik weet niet waar je het over hebt”, en roerde in mijn mojito. Toen zei ze: „Hoor eens, je zit te veel in de stress over die cadeautjes. Geef iedereen gewoon hetzelfde, dan ben je ervan af, toch?” „Dat heb ik geprobeerd!”, had ik willen krijzen.

15 NOVEMBER
Mail van mijn zus: „De jongens zouden heel blij zijn met kampeerspullen, als je nog niets hebt gekocht.” Misschien wil pap wel een frisbee. Of mijn kapster.

22 NOVEMBER
Ik heb een nieuwe benedenbuurman. Hij kwam een adapter lenen en keek naar al mijn dozen die nog in de gang staan. „Ben je hier ook net komen wonen?” Hij heet Adrian. Hij is fysiotherapeut en heeft raar gesperde kuiten.

26 NOVEMBER
Adrian heeft aangeboden me vanavond te helpen uitpakken. Hij zei dat hij voor de chips zou zorgen. Wil dat zeggen dat ik voor de drank zorg? Wat drinken fysiotherapeuten eigenlijk? Moet ik sportdrankjes halen? Eiwitshakes? Ik zal ook wat wijn kopen.

1 DECEMBER
Hij hoefde geen wijn. Hij dronk light bier dat hij zelf had meegebracht. Aan het eind van de avond zette hij de lege flessen in de 'glasbak' in de gang, een doos met een Post-it erop. Adrian had de Post-its ook meegebracht. Waar ik maar kijk, zie ik opschriften in een vreemd meisjesachtig handschrift:

'Oud papier'. 'Administratie'. 'Cosmetica'. Hij zei dat hij wel kon zien dat ik een systeem nodig had. Hij zei dat het moeilijk was, verdergaan met je leven. Hij zei dat zijn relatie een jaar geleden was stukgelopen. Intussen bleef hij maar dozen uitpakken. Hij sorteerde alles wat weg kon zelfs in vuilniszakken die hij voor me de trap af zeulde.

8 DECEMBER
Mijn kerstcadeaus zijn weg! Spoorloos! Ik heb gezocht en gezocht, maar ik heb maar één Spaanse kom gevonden. Hoe is het mogelijk dat een hele doos vol cadeaus zomaar... O, mijn god. Nee. Nee.

12 DECEMBER
Adrian schaamde zich kapot. Hij bood aan alles te betalen, maar ik kon niet boos op hem worden. Hij is zo behulpzaam. Hij vroeg naar mijn kerstplannen. Wilde ik bij hem komen eten of ging ik naar mijn ouders? Ik kuchte en mompelde iets onduidelijks.

17 DECEMBER
De kussensets zijn uitverkocht. De zaklampen ook. En de post staakt. Ik zal een vrije middag moeten nemen. Gelukkig sneeuwt het.

20 DECEMBER
Adrian heeft een briefje onder mijn deur door geschoven waarin hij me uitnodigt met Kerstmis bij hem te komen eten.

22 DECEMBER
Zes uur winkel in, winkel uit ge-

sjouwd. Ik ben kapot. Ik heb zere voeten, mijn oren suizen en mijn handen zijn rood en bevroren, want ik heb mijn handschoenen ergens laten liggen. Toen ik manchetknopen voor pap had gekocht, zag ik een prachtige schapenleren jas hangen. Ik moest er wel even omheen blijven draaien. Kastanjebruin. Maar goed. Het leven gaat door. Niet omkijken. Het is tijd om bij te komen met een glas biscochopschips. Ik heb sachtjes gekookt... O, god. De bel. Adrian weet dat ik thuis ben. Ga ik met Kerstmis bij hem eten of niet? Durf ik te doen alsof ik niets hoor?

24 DECEMBER
Ik heb niet gedaan alsof ik niets hoorde. Ik zwaaide de deur open, smoesjes bij de hand, me afvragend of ik ziekte moest voorwenden... En daar stond hij dan. In zijn North Face-jack. Kastanjebruine ogen. Sneeuwvlokken op zijn schouders. „Ik was kerstinkopen aan het doen”, zei hij. „In Oslo.” Ik keek hem wezenloos aan. Het was bizar. Chris. Hier, op mijn drempel. Het enige wat ik kon denken, was dat hij nog geen Noors accent had. „Ik ook”, zei ik uiteindelijk. „Ik heb ook kerstinkopen gedaan. Maar niet in Oslo. Uiteraard.”

„De enige voor wie ik iets wilde kopen, was jij”, zei hij schor. „De enige aan wie ik kon denken, was jij.” Zijn ogen brandden in de mijne en ik zag de vraag erin: Ben ik te laat? Ik haalde mijn schouders op. Misschien wel. Misschien

lag mijn toekomst bij Adrian en light bier. „Wat lief van je. Ik heb eigenlijk helemaal niet aan jou gedacht”, jokte ik. „Ik heb het heel druk gehad.”

„Ik weet dat ik het heb verpest. Ik weet dat je verder bent gegaan met je leven.” Hij keek langs me heen de flat in en ik zag hem verwonderd de Post-its lezen. „Maar je moet weten dat het me spijt. Ik heb veel nagedacht daarginds. Je had gelijk. Over ons. Over alles.” Daar was het dan. Mijn kerstcadeau. „Mag ik... tenminste binnenkomen?”

Zijn gezicht stond nederig en hoopvol. „Kunnen we praten? Kunnen we opnieuw beginnen?” Ik hield hem nog even in spanning. „Ik heb niets voor jou”, zei ik uiteindelijk. „Dus als je een cadeautje verwacht, moet ik je teleurstellen.”

„Nee, je stelt me niet teleur.” Hij had zijn armen al om me heen geslagen. Ik voelde de kou van zijn jacks; ik proefde de sneeuw op zijn wang. Toen draaide hij zich om naar een koffer op wielletjes, en ik knipperde verbaasd met mijn ogen. Hij zat vol cadeaus. Feestelijk verpakt, in alle kleuren van de regenboog.

25 DECEMBER
Het is net middernacht. Kerstmis is een paar seconden oud. Chris ligt te slapen, en ik ben op mijn tenen naar de woonkamer gelopen. Mijn kerstboomje flonkert erop los en alle regenboogcadeaus liggen eronder. En ik pak mijn cadeau voor hem in. Een Spaanse aardewerken kom.

'Gek op kerstfeest'

Hoe brengt Sophie Kinsella zelf de feestdagen door?
„Dit jaar zal dat anders zijn omdat ik vlak voor kerst mijn vijfde kind verwacht. Alles heb ik van tevoren geregeld – ik deed de grote boodschappen in november en nu koop ik de laatste cadeautjes online omdat ik gewoon te zwaar ben om te winkelen. Op kerstdag zijn we bij de familie van mijn zus.”
Zijn er bepaalde tradities die jullie elk jaar in ere houden?
„We zingen altijd kerstliedjes bij ons in het dorp op de zaterdag voor kerst. Daarna gaan we thuis of bij vrienden borrelen. Een andere traditie is dat mijn man en ik onze kinderen vragen zelf een cadeautje voor elkaar te maken.”
Kijk je uit naar de kerstdagen?
„Ik word er altijd blij van. Zoals dat bij moeders gaat, maak ik me meer zorgen over wat ik geef dan wat ik krijg. Maar omringd zijn door familie is een geschenk dat ik gelukkig elk jaar ontvang. Glinsterende pakjes onder de boom zijn natuurlijk ook welkom!”

NOSTALGIE

Het begon er eigenlijk mee dat een collega me vertelde over zijn tweejarig zontje.
„We waren ergens op een rommelmarkt. Er stond zo'n ouderwetse zwarte bakelieten telefoon met een losse hoorn. Zegt mijn zontje: papa, wat is dat? En toen realiseerde ik me ineens dat ik erg oud word!”
Bij dit verhaal moest ik aan m'n eigen jeugd denken. Hoe een oudere tante me met zo'n telefoon in de weer zag als klein kind en ontdaan was over het feit dat ik zo'n modern ding wel kon handelen en zij niet.
Als je nagaat wat er sinds die tijd allemaal veranderd is...
Toen ik als regiassistente bij de IKON begon, moest ik de draai boeken uitprinten. Die moesten natuurlijk eerst getikt. Als je een fout maakte had je pech, dan moest de hele bladzijde over. Daarna werd het geheel in een stencilmachine gedaan. Zo'n kring lekte altijd inkt, dus dan kwam je met zwarte handen thuis. Ik kon niet eens meer op het woord stencilmachine komen, zo weinig gebruik je dat woord nog.
Zo'n rommelmarkt is ook een mooie geheugentrainer. Daar staat een kolenkit. Ja jongens en meisjes, die gebruikten jullie grootouders om de kolen mee naar de kachel te brengen (als ze tenminste geld voor kolen hadden). En dan kwam de kolenman, altijd zwart, jutezak op z'n rug de trap op, de kolen brengen.
„Waarvoor is dit?” vraagt een meisje van twaalf, wijzend op mijn messenleggers.
„Daar legde je vroeger je mes op schat, dan werd het tafelklaken niet vuil.”
„Maar haalden jullie dan nooit wat?”
„Eh, nee, dat bestond niet.”
Er kwamen wel allerlei mensen door de straat, maar niet op de scooter en niet met pizza's.
Nelis, met z'n paard en wagen. Hij haalde de schillen op. En Jui, de haringboer. En Willem, de melkboer. Rinkeldekinkeldekink, mijn moeder zette de lege glazen flessen in een rekje voor de deur en hij verving ze door volle. Willem schreef alles op in een boekje en aan het eind van de maand betaalde mijn moeder. Als er geld was.
„Aten jullie ook nooit buiten de deur?”
„Nou...nee, eigenlijk niet. Ik herinner me een keer met kerst. Maar verder... toen de pindachinezen in Nederland kwamen en later restaurantjes begonnen, toen misschien, maar toen was ik al veel ouder.”
„En gingen jullie op vakantie?”
„Mijn vader moest vaak voor zaken naar België en Frankrijk en dan mochten we mee. Maar nooit in een hotel of zo.”
„Waren die er dan niet?”
„Ja, die waren er wel, maar alleen voor heel rijke mensen. Wij kampeerden altijd.”
Ik moet ineens denken aan de eerste camera die we voor mijn moeder meenamen. Mijn moeder die gruwend aan de kaas rook.
„Jakkies, die is bedorven!”
riep ze. Nee mam, dat hoort zo. Of die keer dat we op de Veluwe waren en naar champignons vroegen. Toen hadden ze daar nog nooit van gehoord. 1960.
Het is maar vijftig jaar geleden, maar als je die tijd vergelekt met de onze, mijn hemel, wat zijn we rijk, en verwend.
Het mag dan crisis zijn, vorig jaar gingen meer mensen dan ooit op vakantie in Nederland. Hoezo crisis?

CATHERINE

Keyl

www.catherine.nl

BIJ AANKOOP VAN € 150,- AAN PANDORA SIERADEN: EEN ZILVEREN PANDORA ARMBAND T.W.V. € 59,- CADEAU.*

Echte juwelen, handgemaakt uit sterling zilver, 14-karaats goud en geselecteerde edelstenen. Laat je inspireren op pandora.net

PANDORA
UNFORGETTABLE MOMENTS

* Deze aanbieding is alleen geldig van 10 t/m 24 december 2011